

κική φαιδρότης. Μόνος δ' εδελυρής παράσιτος ἐδέσποζεν ἐκεῖ ὡς ἤρως τοῦ συμποσίου, ἔτρωγε τὸν ἄρτον καὶ κατέπινε τὸ κρέας, ὑλακτῶν καὶ ὠρῶμενος δόσκις τεμάχιόν τι ἐξήγειρε τὴν ἀκέρεστον ἀδελφικήν του. Καθ' ἣν δὲ στείγην ἐκοιμήθη ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου τοῦ χρυσαίονος καὶ εὐώδης ψιτῶν, ὀσμύρας δ' σκύλος ἤρπαξεν αὐτὸ καὶ ὑπῆγε νὰ τὸ φάγῃ ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ἐνῶ δ' οἰκοδοπέδοις ἔλεγε μετ' ἑλαφροῦ τινος στεναγμοῦ, «Ὁ σκύλος οὗτος ἔχει τῷ ὄντι καλὴν ὄρεξιν.»

Περὶ τὸν εἶναι, νομίζω, νὰ εἶπω ἂν ἡδυνήθη ἢ ὄχι νὰ ἐπικρατήσῃ κατὰ τὸ γεῦμα ἢ φαιδρόνισα καθ' ἑκάστην τὴν ἐστίασιν ἀθώα καὶ εὐθυμῶς οἰκογενειακῆ συνδιάλεξις, καὶ κατὰ πόσον ἐτάραξαν τὸν μεταξὺ τοῦ διακεκριμένου ἱστορικοῦ καὶ τοῦ νέου ποιητοῦ διάλογον αἱ ὑλακαὶ τοῦ θηρίου. Ἐκαστος ἠτένιζε πρὸς τὸν γείτονά του χωρὶς οὐδὲ λόγον ν' ἀνταλλάσσει. Ἡ φρίκη ἦτο μεγάλη, ἀλλ' ἡ ἀπορία ἔτι μεγαλύτερα· τοιοῦτον κατηρὲς συμπόσιον οὐδεὶς ἐνθυμῆτο ἐν τῷ μεγάρῳ ἐκείνῳ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ῥοβεσπιέρου καὶ τῆς τρομοκρατίας.

Ὅτε μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ φιλόξενος οἰκογένεια, ὁ σκύλος ἠκολούθησε καὶ πάλιν. Καλῶς εὐωχηθεῖς, ἦτο πύχριστῆμένος καὶ εὐθυμώτατος· τοσοῦτον ἡλίεστα εὐθυμῶς καὶ εὐχριστῆμένος, ὥστε πρὸς ἐπίδειξιν τῆς χαρᾶς του ἔκρινεν εὐλόγον ν' ἀνατρέψῃ πορφυροῦν δίσκον, πολύτιμον ἐνθύμημα δωρηθὲν ὑπ' αὐτῆς τῆς δουκίσσης τῆς Μαινῆς. Φλυζάνια, ζαχαροθήκη καὶ τρυβλία ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς. Ἐνῶ δὲ ἡ πολυπαθὴς αὐτῆ οἰκογένεια συνέλεγε τὰ πολύτιμα συντρίμματα, ὁ θριαμβεύων σκύλος, ἰδὼν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον γυναικεῖον ἐπανωφόριον ἐκ τριχάπτου, ὄρμησεν ἐπ' αὐτοῦ, ἐξήπλωθη καὶ τέλος ἀνεπαύθη.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπκρᾶδειγμάτιστος μακροθυμία, μεθ' ἧς οἱ καλοὶ ἐκείνοι ἄνθρωποι ἠείχοντο νὰ γίνωνται θύματα τοιοῦτου ζώου, διήνοιξεν ἐπὶ τέλους τοὺς ὀρθακμοὺς τοῦ Μυσέ. Ἐνοήσας ὅτι ἐνομιζέτο κύριος τοῦ ἀποτροπαίου ἐκείνου τετραπόδου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ χαμαὶ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. «Κύριε, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ, καὶ ὑμεῖς, Κυρία μου, μάθετε ὅτι πρῶτην φοράν βλέπω τὸ βυρπάρν τοῦτο ζῶον. ... Ἐνόμιζα ὅτι ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.»

Εἰς τὸ ἀκουσμά τοῦτο πάντων τὰ στήθη ἀνέπνευσαν ὡς ἐλαφρωθέντα ἀπὸ τῆς πίεσεως ἐφιάλτου.

«Τῷ ὄντι, κ. Μυσέ, ὁ σκύλος οὗτος δὲν εἶναι ἰδικός σας!» προεῖπεν ὁ κ. Σαιντωλέρ μετὰ χαριστάτου μειδιήματος, καὶ εὐθὺς ἔνευσεν εἰς τὸν ἀρχιτρίκλινον ν' ἀποδιώξῃ τὸν βορβορώδη παράσιτον. Ἡ δικταγὴ ἐξετελέσθη ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν μετ' ἀπεριγράπτου ὄντως προθυμίας. Ἐν τούτοις ὁ σκύλος ἀρπυνισθεὶς αἰφνιδίως ἐ-

θεώρει τοὺς περιῦσταμένους μετ' ἀνεκκαλήτου ἀπορίας, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ διατί μετὰ τόσας φιλοφρονήσεις ἐφέροντο ἤδη πρὸς αὐτὸν οὕτως ἀποτόμως. Ἄμυ ὅμως ἐπέστη ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ, ἐξῆλθεν ἀπαθῶς ὡς οἱ ὁμοιοὶ του ἀνάσχυντο παράσιτοι, οἵτινες διωκόμενοι μετὰ τὸν κερὰς, παρηγοροῦνται διὰ τῆς σκέψεως ὅτι ἡδύναντο καὶ πρὸ τοῦ γεύματος νὰ διωχθῶσι.

Μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ ὀχληροῦ ἐκείνου ζῆνου, τὰ πάντα ἐπανῆλθον εἰς τὴν συνήθη αὐτῶν καθημερινὴν τροχίαν. Τὸ πνεῦμα, ἡ χάρις, ἡ φαιδρότης, οἱ εὐθυμοὶ διάλογοι ἐπεκράτησαν καὶ πάλιν ἐν τῇ αἴθουσῃ, ἐνῶ τὸ μειδιάμα καὶ ὁ γέλως διέστελλον τὰ χεῖλη τῶν χαριτοβόρων κορασιδῶν καὶ τῶν εὐθύμων παιδιῶν. Καὶ ὁ ποιητὴς δὲ ἡδυνήθη τότε ν' ἀνεύρῃ καὶ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὸ ἀκτινοδόλον πνεῦμά του.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ὁ κ. Σαιντωλέρ ἔλεγε τοῖς περιῦσταμένοις: «Ὁ κ. Μυσέ ἔκαμε πολλὸ καλὰ νὰ μὴν ἦναι ὁ κύριος τοῦ βρωμεροῦ ἐκείνου σκύλου. Ἄν τὸ ζῶον ἐκεῖνο ἦτο ἰδικόν του, ὅσον μέγας ποιητὴς καὶ ἂν ἦναι, τὴν ὑψήρον μου κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε λάβει.» Μετ' ὀλίγον δὲ προσέθεσε μειδιῶν· «Ἐκ τοιούτων ἐξαρτᾶται περιστάσεων ἡ ἀπονομή τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἔδρας.»

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ὁ Ἄλφρεδος Μυσέ ἀνεύρε τὸν πλάνητα σκύλον, θωπεύοντα βυρπάρν ἐπαίτην. Τὸ ἀίσχρὸν ζῶον ὠσφραίνετο ἀπλήστως τὸ περιεχόμενον τῆς πήρας τοῦ ψωμοζήτου, ἀφοῦ ἔφαγε τόσα καλὰ πράγματα ἐξ ἀριστοκρατικῆς τραπέζης.

P.

Εἰς τὸ Χιρκί-σερίφ-ὀδᾶκι, μίαν τῶν αἰθουσῶν τῶν ἐνδοτέρων τοῦ Σουλτανικοῦ παλατίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐναπόκεινται τὰ ἱερὰ τῶν Ὁθωμανῶν κειμήλια, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν πρῶτον ἐπέχει τὸ πῶνον τὸ ἐπανωφόριον (Χιρκάκι) τοῦ Μωάμεθ, τὸ ὁποῖον Σουλτάν-Μεχμέδ ὁ Γ' εἶλεν ἐνδοθὴ κατὰ τὴν κρισιωτέραν στιγμήν τῆς ἐν Κερετζεζίφ τῆς Οὐγγαρίας μάχης, καὶ τὸ ὁποῖον περιτολυμάτων εἰς ἀργυρᾶν θήκην. Ἐν τῇ αἴθουσῃ ταύτῃ φυλάττονται ἐπίσης τὸ τῶνον καὶ ἡ σπάθη τοῦ Προφήτου ἐντὸς ἀργυρᾶς θήκης, αἱ βουφαῖται τοῦ Ὁμάρ καὶ τοῦ Ὁσμάν καὶ ἄλλων συντρόφων τοῦ Προφήτου, τὸ σπρίον τοῦ Ὁμάρ, καὶ ἄλλα κειμήλια. Μετὰ τὸν Χιρκάν τὸν πρῶτον ἐπέχει τὸ πῶνον τὸ Προφήτου σημάδι, τὸ Σατζίκ-ὀσ-σερίφ. Ἐπειδὴ δὲ λόγος γίνεται κατ' αὐτὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ τῆς ἱστορικῆς ταύτης σημαίας, δημοσιεύομαι λεπτομερῆ καὶ περιεργὰ περιγραφῆν αὐτῆς, ἐρασιζῶμενοι αὐτὴν ἐκ τοῦ πολυτίμου συγγράμματός τοῦ κ. Σ. Δ. Βυζαντίου ἢ Κωνσταντινουπόλεως.

Σ. τ. Δ.

Ἡ ἹΕΡΑ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΣΗΜΑΙΑ

Ἡ ἱερὰ τοῦ Προφήτου σημάδι, τὸ Σατζίκ-ὀσ-σερίφ, τὸ τελεσματικὸν τοῦτο παλλάδιον τοῦ ὀθωμανικοῦ μεγαλείου, διατηρεῖται ἐντὸς πολυτίμου θήκης, πρὸς κατασκευὴν ἢ ἀνανέωσιν τῆς ὁποίας Σουλτάν-Μεχμέδ ὁ Α' ἔδωκεν 78, 000 δραχμὰς ἀργύρου, καὶ περιτυλίσσεται, ὡς

38